

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/59/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6419010058
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mário Šulej
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6419010058.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mária Šuleja a sudcov JUDr. Adriány Považanovej a JUDr. Petra Kvieta na verejnom zasadnutí konanom dňa 27. októbra 2021, v trestnej veci obžalovaného G.. D. G. za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 04.05.2021, sp. zn. 4T/7/2019 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaného G.. D. G., nar. XX.XX.XXXX v X., J., trvalým pobytom D. S., P. XXX, t.č. bytom XX S. M., L. H., EC 1V XPE, D., Q. W.

o d s u d z u j e

podľa § 207 ods. X Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 2,3,8 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. obžalovanému u r č u j e skúšobnú dobu 2 (dva) roky.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný G.. D. G. uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. X písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

ako otec maloletého S. G., narodeného XX.XX.XXXX, si v období od mája XXXX až do súčasnej doby, v mieste trvalého bydliska a na miestach kde sa zdržiaval, riadne a včas neplnil svoju vyživovaciu povinnosť, ktorá mu vyplýva z ustanovenia § 62 a nasledujúcich N. o rodine číslo XX/XXXX Zbierky zákonov, v znení neskorších predpisov, a ktorá mu bola deklarovaná aj rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom spisovej značky 5P/27/2012 zo dňa 23.4.2013, právoplatným dňa 23.1.2013, ktorým bol zaviazaný prispievať na jeho výživu sumou vo výške 83,- € mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky R. G., narodenej XX.X.XXXX, trvale bytom T. Q. číslo XX, okres N. nad M., čím mu za vyššie uvedené obdobie až doposiaľ vznikol dlh na výživnom najmenej vo výške X.XXX- B..

Za to bol obžalovanému podľa § 207 ods. X Tr. zák. v spojení s § 38 ods. X Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. mu bol výkon trestu odňatia slobody podmienenčne odložený. Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu bola určená skúšobná doba na 3 roky.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolanie písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 01.06.2021, a to proti výrokom o vine a o treste, ktoré doplnil ďalšími písomnými podaniami zo dňa 20.07.2021 a zo dňa 25.10.2021.

Najprv poukázal na výrokovú časť napadnutého rozsudku, s ktorou sa však nestotožnil. Uviedol, že je živiteľom svojich dvoch maloletých detí, ako aj manželky, ktorá nemôže pracovať, nakoľko sa o tieto stará. Okresný súd úplne ignoroval listinné dôkazy, ktoré v rámci svojej obhajoby predložil, v dôsledku toho došlo k pochybeniam ohľadne skutkových zistení, ako aj právnych záverov z nich vyplývajúcich, zároveň sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

V ďalšom uviedol, že svedkyňa R. G., matka maloletého S. G., do ktorej rúk mal vždy do XX. dňa v mesiaci vopred zasielať výživné počnúc dňom XX.XX.XXXX, mohla disponovať prostriedkami vo výške X.XXX,XX B., ktoré z jeho účtu boli prevedené na jej účet v období od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, následne v období od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX bola z jeho účtu na jej účet prevedená ďalšia suma X.XXX,XX B.. Na základe rodičovskej dohody medzi nimi, obsahom ktorej bola aj kúpa nehnuteľnosti pre maloletého syna S., si mala svedkyňa uvedené prostriedky zarábať ako výživné, čo však ona poprela, hoci v konaní vedenom na OR PZ N. nad M., C.:E.-XXX/X-VYS-ZH-XXXX vypovedala, že si z nich bude odrátavať výšku mesačného výživného. O. nemal znalosti o právnych predpisoch X. republiky, nevedel, že takýto úkon ohľadne maloletého by musel schváliť súd. Z tohto možno vyvodíť, že ak svedkyňa uvedené prostriedky nepovažovala za výživné, mala mu ich vrátiť a on by následne pravidelne platil výživné a nie si tieto prostriedky nechať, pretože sa tým úmyselne bezdôvodne obohatila. Je zrejmé, že práve z týchto prostriedkov si mala postupne strhávať každý mesiac čiastku vo výške určeného výživného, čo však ona neurobila a bez toho, aby ho upozornila, ich použila na kúpu spoluvlastníckeho podielu k rodinnému domu vo výške X.XXX,- B. a zvyšnú časť vo výške X.XXX,XX B. minula pre vlastnú potrebu. V žiadnom prípade, pokiaľ ide o uvedené prostriedky, nešlo z jeho strany ani o dar pre svedkyňu, ako sa to snažila preukázať.

V tomto smere tvrdenia svedkyne R. G., že mal voči nej dlžoby, vôbec nezodpovedali skutočnosti a tieto ani žiadnym spôsobom nepreukázala. P. poberala v roku XXXX dávky v hmotnej núdzi od R. práce, sociálnych vecí a rodiny v W. Q., z čoho možno vyvodíť, že nemohla mať dostatok vlastných prostriedkov na kúpu polovice rodinného domu v T. Q. č. XX od D. Q.. X. bola v určitom období v roku XXXX zamestnaná vo Q. W., kde zarobila sumu XXX libier, ktoré však daňovému úradu nepriznala, preto sa dopustila daňového podvodu, čo je zistiteľné, ak by si okresný súd zaobstaral potrebné informácie od príslušných úradov.

A. poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku na str. 8 a 9 ohľadne tvrdení svedkyne, ktoré si prvostupňový súd nekriticky osvojil, aj keď si v určitých častiach protirečili, pričom išlo aj o finančné prostriedky, ktoré od neho obdržala v období od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX. V Európskej únii neexistujú obmedzenia na bezhotovostný prevod finančných prostriedkov na základe príkazu, ako aj na prevod hotovosti, len pri opustení tohto priestoru platí obmedzenie do výšky 10.000,- Eur. Nesprávny bol záver okresného súdu aj v tom, že v čase, keď bol riaditeľom spoločnosti, ktorá nadobudla nehnuteľnosť, z tohto dôvodu považoval časť uvedených prostriedkov nie za výživné, ale ako prostriedky na zaplatenie kúpnej ceny. V ďalšom poukázal na správanie sa svedkyne počas ich rozvodového konania v roku 2007, počas ktorého sa mu vyhrážala, že ak s ňou nebude dobre vychádzať, tak ho bude pred synom prezentovať ako zlého človeka. Aj keď v rokoch 2008 a ž 2010 už býval vo Q. W., chodil za synom niekoľkokrát do roka, pričom mu kupoval rôzne veci a svedkyňa dával viac peňazí, ako bolo súdom stanovené výživné. X. zobral viackrát aj na dovolenku, pričom svedkyňa ho vydierala, aby zaplatil dovolenku aj jej s tým, že ak tak neurobí, udá ho na políciu za neplatenie výživného.

Okrem toho svedkyňa sama od roku 2010 od neho žiadala, aby jej zaplatil výživné na syna dopredu, tak aby mohla uhrádzať náklady na ubytovanie, stravu, oblečenie a ďalšie potreby maloletého. V roku 2012 zamietla niektorá z bánk v Žiari nad Hronom svedkyňi hypotéku, o ktorú žiadala, pretože mala nízky príjem. Z tohto dôvodu jej vyššie uvedené prostriedky vyplatil vopred, a to z úspor jeho otca, od ktorého ich dostal taktiež vopred, ako jeho dedičský podiel. Od 04.07.2012 svedkyňa dokonca u neho

bývala v D., keďže si prišla hľadať zamestnanie a zaplatil za ňu aj 300,- Eur ako poplatok pre firmu za sprostredkovanie práce. Počas jej pobytu so synom u neho, jej viackrát požičal peňažnú hotovosť, ktorú mu nevrátila. Z konania svedkyne bolo zrejmé, že ho podviedla, keď ním poskytnuté peňažné prostriedky na výživu maloletého syna použila na iné účely. Aj v ďalšom období sa snažila od neho získať peňažné prostriedky, pričom to odôvodňovala rôznymi dôvodmi, ako napr. na opravu exteriéru rodinného domu, ktorý kúpila pre maloletého syna.

V období od 05.03.2014 do 05.04.2014 poslal zo svojho osobného účtu na účet svedkyne celkovo sumu XX.XXX,- Eur tak, že jej prevádzal približne XXX,- B. denne. Ak by jej poslal viac, mala obavu, že by jej ich mohol stiahnuť exekútor, keďže nezaplatila pokutu, ktorú jej dal daňový úrad.

Pokiaľ ide o nehnuteľnosť v D. S., k. ú. P., ktorej vlastníkom je X. X., D., ktorej kúpa bola realizovaná v rozhodnom období, on ako riaditeľ tejto spoločnosti túto transakciu realizoval na žiadosť rodinného príslušníka jeho terajšej manželky, a to z toho dôvodu, že tento nebol občanom B. únie a priamo pre neho by bola kúpa nehnuteľnosti veľmi komplikovaná. D. z tohto dôvodu bola založená uvedená spoločnosť a len preto sa stal jej riaditeľom, pričom uvedená nehnuteľnosť bola po štyroch rokoch predaná, a keďže nešlo o jeho finančné prostriedky, investor, ktorému patrili, sa ich rozhodol investovať na inom mieste. Okrem toho sa im s manželkou narodili deti, preto už nemal dostatok času na cestovanie. Od roku 2019 v dôsledku pandémie sa jeho finančná situácia zhoršila, keďže prišiel o väčšinu príjmov, napriek tomu žijú ako šťastná rodina.

Nikdy nemal v úmysle naplatiť výživné na svojho maloletého syna S., práve naopak, snažil sa šetriť tak, aby mohol zabezpečiť všetky jeho potreby. Vždy sa snažil žiť čestne a spravodlivo, keďže však nemal dostatočné vedomosti o zákonoch Slovenskej republiky, bolo to voči nemu zneužitie, keď on je trestne stíhaný, ale podvod, ktorý bol voči nemu spáchaný, príslušné orgány neobjasnili. Na jednej strane ho nútia platiť ako rodiča výživné na dieťa a tým sa snažia zabezpečiť potreby maloletého syna, ale na druhej strane mu bol uložený trest na dva roky, ktorý by ho zobral ďalším dvom jeho maloletým deťom, ako otca, aj živiteľa. On si výživné riadne zaplatil, hoci okresný súd uviedol, že nesprávnym spôsobom a nie je možné, keďže ich iná osoba odcudzila, aby bolo takéto jej konanie zlegalizované a on jej mal platiť uvedenú sumu druhýkrát. Na podporu svojej obhajoby pripojil uznesenie OR PZ Žiar nad Hronom zo dňa 28.04.2015, C.:E.-XXX/X-VYS-ZH-XXXX, z ktorého vyplýva, že jeho trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania prečinu podvodu podľa § X21 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. R. G. bolo podľa § 197 ods. 1 písm. d) Tr. por. odmietnuté, keďže nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Tr. por. Taktiež predložil jeho trestné oznámenie zo dňa 16.08.2021 adresované Generálnej prokuratúre SR pre podozrenie zo spáchania trestných činov krivej výpovede a krivej prísahy, ohovárania a poškodzovania cudzích práv, ktorých sa mal dopustiť R. G..

Zosumarizoval, že v období od 23.07.2012 do XX.XX.XXXX previedol z jeho osobných účtov na osobný účet svedkyne R. G. celkovo sumu XX.XXX,XX B., čím si splnil vyživovaciu povinnosť za rozhodné obdobie voči maloletému synovi S. v celom rozsahu.

Vzhľadom k tomu navrhol, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušil a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol vo veci rozsudkom sám tak, že ho spod obžaloby oslobodí.

Na verejnom zasadnutí, ktoré sa konalo v neprítomnosti obžalovaného a zákonnej zástupkyne poškodeného R. G., krajský súd doplnil dokazovanie prečítaním úradného záznamu zo dňa XX.XX.XXXX, z ktorého vyplynulo, že zákonná zástupkyňa maloletého poškodeného S. G. telefonicky oznámila, že obžalovaný dlžné výživné, ani jeho časť, nezaplatil.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí považoval napadnutý rozsudok okresného súdu za zákonný a správny a navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Obhajca obžalovaného navrhol napadnutý rozsudok okresného súdu zrušiť v celom rozsahu a vec mu vrátiť na nové prejednanie a rozhodnutie, alternatívne, aby odvolací súd sám obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Odvolací súd poznamenáva, že obžalovaný najprv požiadal podaním zo dňa 17.10.2021 o vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti, následne podaním zo dňa 26.10.2021 odvolal svoj súhlas a žiadal, aby sa verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti nevykonalo, avšak obžalovaný bol poučený o možnosti vykonať verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti, ako aj o možnosti zániku trestného činu podľa § 86 ods. 1 písm. a) Tr. zák., čím boli splnené všetky zákonné podmienky na vykonanie verejného zasadnutia v neprítomnosti obžalovaného, nakoľko jeho vykonanie v danom prípade nebolo podmienené súhlasom obžalovaného.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací na základe odvolania obžalovaného zistil, že bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote proti rozhodnutiu, proti ktorému bolo prípustné. Následne v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku o vine a o treste, pričom dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného bolo podané čiastočne dôvodne, a to vo výroku o treste.

Keďže pri ukladaní trestu bolo porušené ustanovenie Trestného zákona, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol rozsudkom o uložení trestu obžalovanému.

Súd prvého stupňa, pri dodržaní procesného postupu a rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu, rozhodol na hlavnom pojednávaní o jeho vine v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania. V tomto smere vykonané dôkazy správne vyhodnotil a to jednotlivo, ako aj v ich súhrne, odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá všetkým podstatným hľadiskám obsiahnutým v ust. § 168 ods. 1 Tr. por., prejednávánemu prípadu venoval náležitú pozornosť a nemožno mu v tomto smere nič podstatné vyčítať. Vložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zároveň zistiteľné, akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušného ustanovenia zákona v otázke viny obžalovaného zo spáchania skutku kladeného mu za vinu a správne postupoval, keď ho v konečnom dôsledku uznal za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. Krajský súd v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie rozsudku okresným súdom, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožnil, najmä na stranách č. 7 až 9, avšak považoval za potrebné reagovať v rámci odvolacieho konania na odvolacie námietky obžalovaného, ktoré však nie je možné akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol k inému meritórnemu rozhodnutiu vo výroku o jeho vine.

Na začiatku krajský súd poznamenáva, že vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že obžalovaný spôsobom uvedeným v skutkovej vete rozsudku prvostupňového súdu najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas. Samotný obžalovaný skutok ako taký nespochybnil a jeho spáchanie v podstate nepoprel, súčasne bol usvedčovaný predovšetkým výpoveďou svedkyne R. G., vrátane jej aktuálneho vyjadrenia zo dňa XX.XX.XXXX ako zákonnej zástupkyne maloletého poškodeného o výške dlžného výživného, ktorá sa nezmenila, ako aj ďalšími vykonanými listinnými dôkazmi.

E. obžalovaného spočívala v tom, že si svoju vyživovaciu povinnosť voči maloletému synovi S. G. za rozhodné obdobie (od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX) splnil v celom rozsahu, keďže R. G., do ktorej osobnej starostlivosti bol maloletý syn zverený, v období od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, teda vopred, zaplatil celkovo sumu XX.XXX,XX B. na jej účet, z ktorého si mala pravidelne mesačne čerpať sumu určenú súdom v civilnom konaní vo výške XX,- B. ako výživné. S. obhajobu obžalovaného, pokiaľ ide o sumu, ktorú jej poskytol na kúpu polovice rodinného domu v T. Q. č. XX, ako aj časť nákladov, ktoré zaplatil pri jeho rekonštrukcii, možno do určitej miery akceptovať, avšak tieto skutočnosti ho nezbavujú v konečnom dôsledku jeho trestnej zodpovednosti. Obžalovaný totiž uzavrel rodičovskú dohodu, ktorú schválil súd v civilnom konaní rozsudkom a z ktorej nepochybne vyplýva, že sa zaviazal počnúc dňom 01.05.2012 prispievať na výživu maloletého syna S. vždy do XX. dňa v mesiaci vopred k rukám matky R. G., a to sumou XX,- B., avšak bolo zrejmé, že obžalovaný sa ňou neriadil. Výživné totiž mal platiť v pravidelne opakujúcich sa sumách v určenej výške, ktoré sú zročné vždy na mesiac dopredu, a to R. G., čo bolo navyše obsahom rodičovskej dohody, pričom vedel, že tak nekoná.

V zmysle § 64 Zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine v znení neskorších predpisov môže rozhodnúť o povinnosti zložiť peňažnú sumu na výživné, ktoré sa stane splatné až v budúcnosti, na osobitný účet zriadený v prospech maloletého dieťaťa rodičom, ktorý ho má v osobnej starostlivosti, len súd, a iba vtedy, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa, pričom v rozhodnutí zároveň uvedie spôsobom, akým sa z tohto účtu bude zabezpečovať pravidelné mesačné poukazovanie určených súm na výživné v prospech maloletého dieťaťa. V danom prípade však takýmto spôsobom súd v civilnom konaní nerozhodol, a na takéto rozhodnutie ani nebol podaný návrh, či už zo strany obžalovaného, alebo R. G..

Okrem tohto v zmysle § 76 ods. 2 Zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine v znení neskorších predpisov, pokiaľ ide o výživné pre maloleté deti, jeho započítanie v rámci vzájomných pohľadávok, nie je možné. C. sumy, ktorú obžalovaný zaplatil svedkyni vo výške 10.381,- Eur od 05.03.2014 do 05.04.2014 nemožno vôbec považovať za eventuálnu platbu výživného, keďže bola preukázateľne určená na kúpu nehnuteľnosti v D. S. - v P. pre spoločnosť X. X. D.. P. vyššie uvedené sumy zaplatené R. G. zo strany obžalovaného v rokoch XXXX a XXXX, ktoré boli určené aj v prospech maloletého syna na zabezpečenie primeraného bývania, v žiadnom prípade nemožno považovať za plnenie si vyživovacej povinnosti voči nemu. Obžalovaný mal totiž jednoznačne pravidelne mesačne poukazovať určenú sumu, ako výživné, napr. prevodom zo svojho bankového účtu na bankový účet R. G., čo však evidentne nerešpektoval, teda po komplexnom zhodnotení všetkých relevantných skutočností a okolností možno dospieť k záveru, že si riadne a včas v rozhodnom období neplnil svoju vyživovaciu povinnosť, čím mu vznikol dlh na výživnom vo výške X.XXX,- Eur. Navyiac nebola rozhodujúca ani skutočnosť, že v určitých časových úsekoch poskytoval svojmu maloletému synovi aj tzv. faktickú starostlivosť, keďže sa o neho osobne staral, prípadne mu zabezpečil aj ďalšie vecné plnenia nad rámec vyživovacej povinnosti.

Pokiaľ ide o naplnenie subjektívnej stránky daného prečinu možno konštatovať, že obžalovaný ju naplnil z hľadiska zavinenia minimálne vo forme tzv. nepriameho úmyslu. Výška určeného mesačného výživného zároveň zodpovedala schopnostiam, možnostiam a majetkovým pomerom obžalovaného, ako aj odôvodneným potrebám maloletého syna. O postoji obžalovaného k plneniu vyživovacej povinnosti svedčí aj to, že od roku 2015 si neplnil svoju vyživovaciu povinnosť vôbec.

Obžalovaný podané odvolanie proti výroku o treste bližšie neodôvodnil.

Pokiaľ ide o úvahy o druhu a výmere trestu uloženého obžalovanému, odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa správne nezistil u obžalovaného žiadnu priťažujúcu okolnosť, avšak pochybil, keď obžalovanému nepriznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák., t.j., že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život, keďže doposiaľ nebol súdom trestaný, ani sankcionovaný za priestupok. Nakoľko boli poľahčujúce a priťažujúce okolnosti v pomere 1 : 0, podľa § 38 ods. 3, ods. 8 Tr. zák. došlo k zníženiu hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o 1/3-inu, teda obžalovanému bolo možné uložiť trest odňatia slobody od 1 roka až do 3 rokov a 8 mesiacov. Miera závažnosti poľahčujúcej okolnosti bola pomerne významná (§ 38 ods. 2 Tr. zák.), navyiac v prospech obžalovaného vyznievala skutočnosť, že v určitých časových úsekoch poskytoval svojmu maloletému synovi tzv. faktickú starostlivosť, ako aj vecné plnenia nad rámec vyživovacej povinnosti. Naopak, v neprospech obžalovaného vyznieva celková výška dlžného výživného, ako aj dĺžka rozhodného obdobia, ktorá výrazne presahuje minimálnu dĺžku obdobia, ktoré možno považovať za neplnenie si zákonnej povinnosti vyživovať iného po dlhší čas.

Po komplexnom zhodnotení vyššie uvedených skutočností a okolností krajský súd zmiernil výmeru uloženého trestu a sám uložil obžalovanému trest odňatia slobody nad dolnou hranicou zníženej trestnej sadzby vo výmere 1 rok a 6 mesiacov. Uložený trest, má totiž okrem iného, pôsobiť odradzujúco aj na ostatných členov spoločnosti (tzv. generálna prevencia), zdôrazňujúc charakter trestnej činnosti, ktorá sa týka maloletých osôb, čo je citlivo vnímané, bolo potrebné obžalovanému na druhej strane uložiť najprísnejší druh trestu, a to trest odňatia slobody. Uloženie niektorého z alternatívnych druhov trestov, by nebolo, berúc do úvahy aj všetky ďalšie okolnosti prípadu, dostatočné.

Vzhľadom na osobu obžalovaného, s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, ako aj okolnosti prípadu, mal druhostupňový súd dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a jeho nápravu nie je výkon trestu odňatia slobody nevyhnutný, dokonca by bol v danom prípade neprimerane prísny, a preto mu výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienienečne odložil na skúšobnú dobu 2 roky.

Takto uložený trest obsahuje v dostatočnom rozsahu prvok represie, ako aj prvky generálnej a individuálnej prevencie, zároveň postačuje na zabezpečenie dosiahnutia účelu trestu v zmysle ust. §

34 ods. 1 Tr. zák. a zodpovedá aj všetkým ďalším zákonným ustanoveniam Trestného zákona, ktoré upravujú zásady pre ukládanie trestov.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti napadnutých výrokov o vine a treste z vyššie uvedených dôvodov o odvolaní obžalovaného, považujúc ho za čiastočne dôvodné (vo výroku o treste), rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.